

РЕШЕНИЕ

№ 31

гр. Пловдив, 09.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, V НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на шестнадесети декември през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Зорница Н. Тухчиева Вангелова

при участието на секретаря Таня Д. Стоилова
като разгледа докладваното от Зорница Н. Тухчиева Вангелова
Административно наказателно дело № 20225330206653 по описа за 2022
година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на „АВЕЙЛ КОНСУЛТ“ ЕООД против
Наказателно постановление № 661455 – F652251 от 13.09.2022 г. , издадено
от Заместник директор на ТД на НАП - Пловдив, с което на дружеството -
жалбоподател е наложена на основание чл. 74, ал. 1 ЗСч имуществена санкция
в размер на 200,00 /двеста/ лв. за нарушение на чл. 38, ал. 1, т. 1 ЗСч.

С жалбата и в съдебно заседание, се поддържат конкретни възражения
за незаконосъобразност на НП, а именно неправилно приложение от
административно наказващия орган на чл. 28 ЗАНН. Моли се за отмяна на
НП. Претендират се разноси на основание чл. 38, ал. 1, т. 3, пр. 2 ЗА.

Въззиваемата страна, действаща чрез юр. А. ангажира становище за
неоснователност на жалбата. Моли за потвърждаване на НП. Претендира
разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80,00 лева.
Представя списък.

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално
легитимирана страна, против акт, подлежащ на обжалване по съдебен ред,
поради, което се явява процесуално допустима и подлежи на разглеждане по

същество.

Съдът като се запозна с приложените по делото доказателства, обсъди доводите изложени в жалбата и служебно провери правилността на атакуваното постановление, намери, че са налице основания за неговото потвърждаване. Съображенията за този извод са следните:

От събраните по делото доказателства се установява следната фактическа обстановка, идентично възпроизведена както в АУАН, така и в НП:

АЙВЕЛ КОНСУЛТ ЕООД с ЕИК по БУЛСТАТ 200158397 - предприятие по смисъла на Закона за счетоводството и търговец по смисъла на Търговския закон, като е било длъжно, не е публикувало годишния си финансов отчет /ГФО/ за 2020 г., като не го е заявило за вписване и представило за обявяване в Търговския регистър при Агенцията по вписванията в законоустановения срок до 30 септември на следващата година, т. е. до 30.09.2021 г.

АЙВЕЛ КОНСУЛТ ЕООД е извършвало дейност през отчетния период 2020 г., видно от подадената в ТД на НАП Пловдив годишна данъчна декларация по чл. 92 от ЗКПО с Вх.№ 1600И1092435/ 17.04.2021 г., и от приложения към нея годишен отчет за дейността. Съгласно данните в част V от посочената декларация, нетните приходи от продажби за 2020 г. са в размер на 8010 лв.

ГФО на дружеството за 2020 г. е заявен за вписване и представен за обявяване в Търговския регистър към Агенцията по вписванията на 27.04.2022 г.

Нарушението е извършено на 01.10.2021 г. в гр. Пловдив.

Нарушението е установено на 24.02.2022 г. - датата, на която НАП е уведомена от Агенцията по вписванията, във връзка с писмо Вх. № 12-00-48/ 24.02.2022 г. на ЦУ на НАП, получено в ТД на НАП Пловдив с Вх. № 04-01-670/ 15.04.2022 г.

Посочената фактическа обстановка се установява от разпита на актосъставителя, който в съдебно заседание категорично потвърди констатациите от АУАН, както и от приложената по делото писмена документация. Следва да се отбележи и че изложената фактическа обстановка по същество не се оспорва с жалбата.

Въз основа на изложената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Не е оспорено по делото, а и от приложената по делото Заповед № ЗМФ 644 /28.08.2020 г., както и от разпоредбата на чл. 78 ЗСч. се установява компетентността на административно наказващия орган и на актосъставителя.

При съставянето на АУАН и НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, довели до ограничаване правото на защита на жалбоподателя. Фактическата обстановка, изложена в АУАН, изцяло кореспондира на тази посочена в НП. Както в АУАН, така и в НП подробно са изброени съставомерните обективни признаци на допуснатото нарушение и нарушената правна норма. Спазени са и изискванията за законоустановени реквизити на АУАН и НП.

При съставянето на АУАН и издаването на НП не са нарушени сроковете по чл. 34 ЗАНН. АУАН е издаден на 10.05.2022 г., а НП - на 13.09.2022 г., тоест преди изтичане на давностните срокове, предвидени в чл. 34 ЗАНН.

Само за пълнота на изложението следва да се отбележи, че тримесечния срок по чл. 34 ЗАНН тече от откриване на нарушителя. Съгласно трайната практика на Административен съд - Пловдив нарушителят се счита открит, когато администрацията, компетентна да издаде АУАН, разполага с достатъчно данни за извършеното нарушение и личността на нарушителя.

В случая процесното нарушение се характеризира със следната особеност: спрямо търговците е налице задължение да представят ГФО за обявяване пред една институция - Агенция по Вписванията. Съгласно изричната разпоредба на чл. 78 ЗСч. обаче компетентни да издават АУАН за нарушения по чл. 38 ЗСч. са длъжностни лица от друга институция - НАП. От това следва, че релевантният момент за преценката кога е открит нарушителя се явява моментът, когато компетентната да издаде АУАН институция разполага с достатъчно данни за нарушението и нарушителя, а в случая това се явява НАП.

Поради това и съвсем коректно е и отбелязването в АУАН и НП, че нарушението и нарушителят се считат открити от момента, в който НАП е уведомена от Агенцията по вписванията за неизправните търговци. Изцяло в полза на наказвания субект е и приетото, че релевантна е по-ранната дата, на

която писмото е получено в ЦУ на НАП, а не по-късната, когато това писмо е препратено до ТД на НАП. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 38, ал.13 и ал. 15 ЗСч.

За пълнота на изложението следва да се отбележи, че сроковете, посочени първоначално в чл. 38, ал.11 ЗСч, а след измененията с ДВ 96/2019 в ал.13 и 15 на същия член имат само инструктивен характер. Същите са приети с цел да дисциплинират администрацията от АВ и НАП, но са неотносими към реда за реализиране на административно наказателната отговорност и към давностните срокове, уредени в чл. 34 ЗАНН. На този извод навежда, както систематичното място на ал.11, 13 и 15 на чл. 38 ЗАНН, които не са в глава административно наказателна отговорност на ЗСч, така и изричното правило на чл. 78 ЗСч., според който съставянето на актовете, издаването, обжалването и изпълнението на наказателните постановления се извършват по реда на ЗАНН.

Въз основа на правилно установена фактическа обстановка, съвсем законосъобразно административно наказващия орган е счел, че с действията си жалбоподателят е допуснал нарушение на чл. 38, ал.1, т. 1 ЗСч, тъй като обективно е пропуснат определеният в закона срок за подаване на ГФО, при съществуващо такова задължение.

Приложена е и правилната санкционна норма, като е спазена и методиката за определяне имуществената санкция на ЮЛ - процент от нетните приходи за предходната година, но не по-малко от 200 лева. В случая предвид размера на нетните приходи - 8010 лв., правилно санкцията е индивидуализирана в рамките на законоустановения минимум - 200 лева.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че случаят бил маловажен по смисъла на чл. 28 ЗАНН.

Действително съгласно разрешението дадено с ТР № 1/2007 г. по тълкувателно дело № 1/2005 г. на ВАС, че преценката за маловажност на случая е такава по законосъобразност, то изводът, че нарушителят следва да бъде санкциониран, задължително следва да бъде предшестван от обсъждане на въпроса позволява ли констатираната обществена опасност да деянието ангажиране на административно-наказателна репресия спрямо дееца.

Настоящият състав изцяло споделя трайно утвърдените в практиката принципни съображения, че при липса на изрична законова дефиниция на

понятието маловажен случай в ЗАНН, то на основание чл. 11 ЗАНН субсидиарно приложение следва да намери НК, според чл. 93, т. 9 на който маловажен случай е налице когато с оглед липсата или незначителността на вредни последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, деянието представлява по-ниска степен на обществена опасност, в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид.

Стъпвайки на тази законова дефиниция, практиката е извела правилото, че за да се счете, че случая е маловажен следва да се констатира, че степента на обществена опасност както на деянието, така и на дееца е по-ниска от обичайните за подобни нарушения.

Според настоящия състав конкретното нарушение е такова, което разкрива типичната, а не по-ниска степен на обществена опасност за подобен вид нарушения, по следните аргументи.

На първо място следва да се посочи, че забавата в изпълнението на законовото задължение **не се дължи на обективни причини**, а практиката е категорична, че именно наличието на обективни причини, които са възпрепятствали законосъобразното процедиране е един от отличителните белези на маловажния случай. В тази връзка не може да се счете за такава обективна извинителна причина - изтъкваната в жалбата и във възражението по чл. 44 ЗАНН, че от 01.07.2020 г. дружеството не било осъществявало дейност. На още по – голямо основание посочената причина не може да се счете за извинителна, доколкото санкционираното дружество има за своя основна дейност предоставяне на счетоводни и финансови услуги. В тази връзка следва да се има предвид, че счетоводното отчитане е основно публично задължение за всеки търговец и в този смисъл, той във всеки един момент е длъжен да гарантира изпълнението му било лично, било чрез обслужваща счетоводна фирма.

Действително нарушението е отстранено доброволно. Това обаче е станало **почти 7 месеца** след допускането му. Тук следва да се съобрази, че периодът на забава в изпълнение на задължението - 7 месеца в никакъв случай не може да се възприеме за незначителен. Нещо повече периодът на забава се равнява **на повече от една втора от целия отчетен период**. Тоест липсва един от основните белези на маловажния случай, а именно своевременност на отстраняване на нарушението. Че период на забава в

посочения размер не води до маловажност на случая е и трайната практика на административен съд Пловдив - Решение № 2585 от 11.12.2019 г. по к. адм. н. д. № 2697 / 2019 г. на XXVI състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 1027 от 10.05.2019 г. по к. адм. н. д. № 766 / 2019 г. на XXII състав на Административен съд – Пловдив, както и редица други решения в които е прието, че за маловажен случай може да се говори при период на забава по-малък от два месеца - Решение № 1097 от 17.05.2019 г. по к. адм. н. д. № 1024 / 2019 г. на XXIII състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 2052 от 22.10.2019 г. по к. адм. н. д. № 1690 / 2019 г. на XIX състав на Административен съд – Пловдив.

На горното обстоятелство не може да се противопостави и възражението на жалбоподателя, че нарушението е отстранено по собствена инициатива преди съставянето на АУАН. Действително ГФО е заявен за вписване и представен за обявяване в ТР към АВ на 27.04.2022 г. само десет дни преди съставяне на АУАН от 10.05.2022 г. В случая предвид забавата от почти 7 месеца, съдът намира, че неоправдано би било да се придаде особено значение на проявената инициатива от страна на санкционираното лице да заяви за вписване ГФО, още повече, че посоченото действие е предприето в условията на висящо административно наказателно производство.

Не може да доведе до извод в обратна насока и обстоятелството, че нарушението е за първи път. Това обстоятелство е изрично съобразено от законодателя, който е предвидил по-леко наказуем състав за нарушители, които са извършили еднократно нарушението от тези, при които това се повтаря. До този извод се достига при сравнение на санкциите на чл. 74, ал.1 и чл. 74, ал.2 ЗСч. В този изричен смисъл и Решение № 1919 от 11.10.2019 г. по к. адм. н. д. № 2194 / 2019 г. на XXII състав на Административен съд - Пловдив, Решение № 5 от 03.01.2019 г. по к. адм. н. д. № 3280 / 2018 г. на XXI състав на Административен съд – Пловдив.

Не може да бъде довод за маловажност на случая и обстоятелството, че в случая интересите на фиска не са нарушени. На първо място следва да се отбележи, че се касае за формално нарушение, за чиято съставомерност не се изисква настъпването на допълнителен обществен опасен резултат освен самото деяние изразяващо се в бездействие.

На следващо място следва да се отбележи, че съставът на чл. 38, вр. чл.

74 ЗСч има комплексен обект на защита, като обслужва не само обществените отношения свързани с набиране на приходната част на държавния бюджет, но и обществените отношения свързани с правилното отчитане на извършваната в страната търговка дейност и движението на паричния поток, което пък от своя страна е свързано с планирането на бюджета за следващата година и осведомеността на правните субекти за финансовото състояние на техните съконтрахенти. Поради това и не може да се възприеме доводът, че обществените отношения, предмет на защита не били реално накърнени. Така изрично Решение № 2585 от 11.12.2019 г. по к. адм. н. д. № 2697 / 2019 г. на XXVI състав на Административен съд – Пловдив.

Извод за липса на маловажност на случая се извежда и от данните за реализирания оборот на дружеството. От размера на нетните продажби се установява, че дружеството, макар и само до 01.07.2020 г., е развивало значителна търговска дейност, която е изисквала подчертана осторожност при изпълнение на счетоводните задължения, още повече предвид предмета на дейност на санкционираното лице.

Следва да бъде съобразено и още едно обстоятелство. В случая е наказан не управителя на ЮЛ, а е наложена имуществена санкция на самото ЮЛ. За разлика от отговорността на физическите лица, за чието ангажиране трябва да се установява вина, било то и под формата на небрежност, отговорността на ЮЛ, е обективна, безвиновна, като за нейното ангажиране е достатъчно да се установи наличие на правно валидно задължение и неговото изпълнение, като не е необходимо да се изследват причините и мотивите за извършване на нарушението.

Че при ангажиране отговорността на ЮЛ с налагане на минимална санкция не може да се приеме, че допуснатото нарушение по чл. 38 ЗСч. е маловажен случай е и практиката на Административен съд Пловдив - Решение № 5 от 03.01.2019 г. по к. адм. н. д. № 3280 / 2018 г. на XXI състав на Административен съд – Пловдив

Всичко гореизложено налага извод, че нарушението не е с по-ниска степен на обществена опасност от типичните нарушения от този вид.

Нещо повече наложеното наказание е в минимален размер, поради което и според настоящия състав изцяло съответства на степента на обществена опасност на деянието и дееца и не може да се приеме, че е налице

диспропорция между употребената държавна репресия и преследваните цели.

По изложените съображения НП следва да бъде потвърдено.

По разноските:

При този изход на спора на основание чл. 63д ЗАНН, вр. чл. 37 ЗПП, вр. чл. 27е НЗПП право на възнаграждение има въззиваемата страна. Съдът като съобрази предмета на делото и неговата фактическа и правна сложност, намира, че справедливият размер, който следва да се присъди възлиза на 80,00 лв.

На основание параграф 1, т.6 от ДР на АПК, вр. чл.2, ал.2 ЗНАП разноските следва да се присъдят в полза на юридическото лице, в чиято структура е включен наказващия орган, тоест в полза на Националната Агенция по приходите

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 1 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 661455 – F652251 от 13.09.2022 г. , издадено от Заместник директор на ТД на НАП - Пловдив, с което на „АВЕЙЛ КОНСУЛТ“ ЕООД ЕИК 200158397 е наложена на основание чл. 74, ал. 1 ЗСч имуществена санкция в размер на 200,00 /двеста/ лв. за нарушение на чл. 38, ал. 1, т. 1 ЗСч

ОСЪЖДА „АВЕЙЛ КОНСУЛТ“ ЕООД ЕИК 200158397 **ДА ЗАПЛАТИ** в полза и по сметка на Националната Агенция по приходите сумата от 80,00 /осемдесет/ лева, представляващи разноски за юрисконсултско възнаграждение за представителство в производството пред Районен съд Пловдив.

Решението подлежи на обжалване пред Пловдивски Административен съд в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните за постановяването му.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____

